

ಪ್ರಸ್ತುತವೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಬೇಳೆ ಬೇಯಲು ಇಟ್ಟಾಗ ನನಗೆ 'ಸ್ವಲ್ಪ ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕು' ಎಂದರು ನಮ್ಮಜ್ಜಿ. 'ನಾನು ಏಕೆ?' ಎಂದರೆ, 'ಬೇಳೆ ಬೇಗ ಬೇಯುತ್ತದೆ, ಬೇಳೆಕಟ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ' ಎಂದಿದ್ದರು. ವಾಂಗಿಭಾತ್ ಬೆರೆಸುವಾಗ ತುಪ್ಪ ಬಿಸಿ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು, 'ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಕು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆರೆಸುತ್ತೇನೆ, ಅನ್ನ ಉದುರಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಘಮ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ' ಎಂದಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟಿಗೆ ರವೆ ಹುರಿಯುವಾಗ ಹುರಿದದ್ದು ಸಾಕೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ, 'ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಸಿ ವಾಸನೆ ಹೋಗುವವರೆಗೆ ಹುರಿಯಬೇಕು, ಸುವಾಸನೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಹುರಿಯಬೇಕು!' ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳು ಇಂದಿಗೂ ನೆನಪಿವೆ. ಅಂದರೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಸಿಗುವ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಆದರೆ ಅಮೂಲ್ಯ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು, ಆನಂದ - ಅನುಭೂತಿಯನ್ನು ಟೀವಿ, ಯೂಟ್ಯೂಬ್ ಅಡುಗೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಅವನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲೇ ಮರೆತಿರುತ್ತೇವೆ. ಅಡುಗೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಸಂಬಂಧಗಳ ನಡುವಿನ ಮುನಿಸುಗಳೂ ಮರೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಜೊತೆಜೊತೆಯಾಗಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬರೀ ಅಡುಗೆ ಮಾತ್ರ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಬಾಂಧವ್ಯಗಳಿಗೂ ಹದಹಿಡಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆಯದೇ ಪರಿಮಳ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಹೊಟ್ಟೆ ಕೇವಲ ಅಡುಗೆಯಿಂದಲ್ಲ ಮಮತೆಯ ಮಾತುಗಳಿಂದಲೂ ತುಂಬುತ್ತದೆ. ಚಾನೆಲ್ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಮೊಬೈಲ್ ಅಡುಗೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಬೇಗ ಮರೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಮಾಡಿದ ಅಡುಗೆಯ ನೆನಪಿನ ಪಾತ್ರೆಯ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಬಳಿಕ ತೆರೆದರೂ ಅದು ಅಂದಿನ 'ಘಂ' ಎನ್ನುವ ಪರಿಮಳವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ!

ಬೆಳಗಾಗಿ ನಾನೆದ್ದು ಯಾರ್ಯಾರ ನೆನೆಯಾಲಿ
ಎಳ್ಳು-ಜೀರಿಗೆ ಬೆಳೆಯೋಳಿ ಭೂಮ್ತಾಯಿ
ಎದ್ದೊಂದು ಘಳಿಗೆ ನೆನದೇನು||

ಬೆಳಗಾಗಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಜನಪದರು ದಿನಚರಿ ಆರಂಭಿಸುವಾಗ ಭೂಮಾತೆಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಳ್ಳು-ಜೀರಿಗೆ ಬಾಂಧವ್ಯದ ಸಂಕೇತವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಂದರೆ ಆಚಾರ - ವಿಚಾರ, ಉಡುಗೆ - ತೊಡುಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ತಿಂಡಿ - ತೀರ್ಥವೂ ಹೌದು. ಯುಗಾದಿ ಅಂದರೆ ಒಬ್ಬಟ್ಟು, ರಾಮನವಮಿ ಅಂದರೆ ಪಾನಕ, ಕೋಸಂಬರಿ, ಪಂಚಮಿ ಅಂದರೆ ಚಿಗಿಳಿ-ತಂಬಿಟ್ಟು, ಗೌರಿ-ಗಣೇಶ ಅಂದರೆ ಪಂಚಕಜ್ಜಾಯ ತರತರ ಕಡುಬು, ಕರ್ಜಿಕಾಯಿ, ಶಿವರಾತ್ರಿಗೆ ತಂಬಿಟ್ಟು ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ... ಮುಖ್ಯವಾಗಿ 'ಚಕ್ಕುಲಿ ಹಬ್ಬ'ವಾದ 'ಗೋಕುಲಾಷ್ಟಮಿ'ಯನ್ನು ತಿಂಡಿಗಳ ಹಬ್ಬ ಎಂದೇ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಆರತಿ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಮದುವೆಯಾದ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎಲೆಅಡಿಕೆ ಕೊಡುವ ಪದ್ಧತಿಯಿದೆ. ಅರ್ಥಾತ್ ಗೋಕುಲಾಷ್ಟಮಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಚಕ್ಕುಲಿ ಇನ್ನಿತರತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ಎಲೆಅಡಿಕೆ ಜೊತೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಮನೆಗೆ ಕೊಡುವುದು. ಈ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ತವರು ಮನೆಯ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಎದುರು ನೋಡುವುದಿದೆ. ಇದು ಬಾಂಧವ್ಯದ ಸಂಕೇತ. ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಚಕ್ಕುಲಿ ಅಂದರೆ ಸುತ್ತಿ, ಒತ್ತಿ ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಕರಿಯುವುದಲ್ಲ. ಚಕ್ಕುಲಿ ಒತ್ತಲು ಒರಳು ಬೇಕು, ಒರಳ ಹಿಂದೆ ಬೆರಳಿರುತ್ತದೆ, ಆ ಬೆರಳ ಹಿಂದೆ ಮಮತೆಯ ಅಮ್ಮನ ಕರುಳು ಇರುತ್ತದೆ. ಬಾಯ್ತುಂಬ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆಯುವ ಕೊರಳಿರುತ್ತದೆ. ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಎಂದ ಕೂಡಲೆ 'ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲ ತಿಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನಾಡು' ಎಂಬ ಮಾತು ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದೂ ಸಿಹಿಬಾಂಧವ್ಯದ ಸಂಕೇತ. ಎಳ್ಳು-ಬೆಲ್ಲ ತಯಾರಿಸಿ ಮನೆ ಮನೆಗೂ ಹಂಚುವುದಿದೆ. ದೂರದೂರಿನ ಬಂಧುಗಳಿಗೆ ಅಂಚೆ ಮುಖೇನ ಕಳುಹಿಸುವುದಿದೆ.